

פרולוג

יורשים: זמנים אבודים

הפרח היה עדיין בידו של דני כשצנח על האדמה. עלי הכותרת שלו הפכו נבולים. הגבעול הרך התקשה בידו, הופך למקל יבש. כאילו עברו שבועות ארוכים מאז היה הפרח הזה צמח רענן למראה, ולא דקות אחדות בלבד.

מתנשם, מתנשף, חול ממלא את שעותיו ובגדיו, הביט דני סביבו. האדמה הייתה חומה ולחה במקצת, והאוויר קר וצלול.

דני נעמד, בוחן את סביבותיו. באופן לא מפתיע, זיהה מרחוק את המבנה

שכבר הכיר היטב: בית היתומים של ד"ר קאלי. והמקום בו הוא נמצא הוא היער. בלבו פעמה סקרנות פראית: האם כעת יוכל לראות את עצמו שהגיע לא מזמן אל המקום הזה? הרי היה כאן כבר פעמיים. עם הפרופסור ובלעדיו.

מבטו של דני נדד סביב בזמן בו נצמד אל אחד מגזעי העצים, מחזיר לעצמו את הנשימה ומחכה למתרחש. משהו, הוא ידע, עומד לקרות. לא לחינם הגיע לכאן. הוא ימתין עד להתרחשות שבוא תבוא. איך אמר ד"ר קאלי? כל מה שלמדתי, למדתי בסבלנות.

ביער התהלך מישוהו. הוא שמע את קול צעדיו החורקים על האדמה הלחה, את רחש בעלי החיים הקטנים הנמלטים מן האדם ומסתתרים במאורותיהם. שמע את הענפים הנשברים כשחלף ביניהם בלי זהירות. דני עצמו לא נע, על מנת שלא להשמיע רחש. הוא היה מודע לכך שאנשי העבר לא רואים אותו - אך כן מסוגלים לשמוע את הקול שהוא משמיע.

"לא, אין לך כל אפשרות לראות את עצמך". ד"ר קאלי היה ההולך ביער, והוא חייך אל דני המסתתר, חושף את מקום מחבואו מאחורי גזע העץ הרחב. "אנשי העתיד לא שומעים ולא רואים את האורחים המגיעים אל העבר. אחרת היה היער הומה אדם, האינך חושב כך?"

דני יצא מן המחבוא שלו, שלא היה מוסווה במיוחד. "רק אנשי העבר שומעים את אנשי העתיד כשהם באים להיות אורחי העבר?"

"אכן", אישר המלומד, סוקר את דני מלמעלה למטה, מרוצה ממראה עיניו. "אני שמח לראותך בריא ושלם, נערי".

"שמחה מוקדמת", אמר דני, לא יכול להתעלם מיראת הכבוד שחש כלפי המלומד, על אף התרעומת שצבר עליו בלבו.

"מדוע?" זקף ד"ר קאלי את גבותיו.

"משום ששילמתי מחיר אנושי כבד על השחרור שלי מן הכבלים", ענה דני בהתרסה. "כמו שאתה בוודאי יודע, כמו שאתה יודע כל דבר".

"איני יודע כל דבר, נערי", מחה המלומד. "האם לא אמרתי לך שהעתיד נעלם מעיניי? ספר לי מה עבר עליך".

"הסכנה בה היה נתון גוף הבייס שלי הביאה אותי להחלטה קשה". דני לא ידע אם ד"ר קאלי דובר אמת בכך שאינו יודע מה עבר עליו.

"סכנה", המהם ד"ר קאלי, ולא ברור היה אם הוא מבין מה הייתה החלטתו הקשה של דני, בכל מקרה הוא לא שאל דבר אודותיה. "האם היא נשקפת לך גם כעת?"

"מן הסתם לא", ענה דני, נענה לתנועת ידו של המלומד, שהושיט את זרועו קדימה כמבקש שילכו ביחד. "כי גוף הבייס שלי כאן, והסקנדר שלי מוגן על ידי פרופסור אנג'לר. אבל אני חושש לאבישי. השארתי אותו לבד בפונדק, והוא לא יכול להגן על עצמו אם זירו יבוא. הפעלתי את אנרגיית ההדפלקטות שלי, כך שייטכן שהנמפ'ס שלו קלטו אותה. אני חייב לחזור אליו".

"אניח לך לחזור אליו", הבטיח ד"ר קאלי. "בינתיים אקפא את הזמן, כך שדבר לא יקרה לו. בכל מקרה, הוא צאצא דופליקט חזק מאוד, שאתה מעריך מאוד עד כדי כך שהפקדת בידו אוצר דופליקטי מסוכן מאוד". חיוכו של המלומד הוכיח כי הוא יודע דבר ושניים על ספר הריקן־דום שנדד ממקומו.

דני הסמיק. "הפקדתי את הספר שלך בידיים אותן אני חושב לנאמנות".
"זה בסדר". ד"ר קאלי חייך שוב. "בחרת בחירה נבונה. אך לא למשך זמן רב. אתה צריך לקחת אותו ולהתמודד איתו ועם כל מה שהוא מכיל בתוכו".
"איך?" דני רעד בתוכו. הוא לא אהב את מה ששמע.

"אתה תראה". פני ד"ר קאלי היו רציניות כעת, וחיוכו נעלם. "הזמן ילמד אותך כל מה שתצטרך".

"אני אשמח שאתה תעשה את זה לפני הזמן". דני לא היה מנומס עוד.

"כי הזמן, מתברר, לוקח את הזמן שלו, ואני לא מוכן להמשיך כשאני נעדר כל ידיעה שהיא. המורדים רודפים אותי כבני אנוש, זירו והנמְבָרְס'ס שלו רודפים אחריי כדופְלִיקָטִים. אתה יודע מה עבר עליי בחודש האחרון? אם אינך יודע, אשתף אותך: זירו תפס אותי, ברחתי על דואוֹסִיִינְס, התברר לי שהפכתי לאוֹצֵר על כורחי, ושחררתי את אחותי מלהיות הפּאֹטוֹר שלי. כתוצאה מכך הפכתי למשותק, נכלאתי בקְרָצ'ר, שנשלט כעת על ידי זירו..."

ד"ר קאלי הרים את ידו, וְדָנִי עצר את שטף דיבורו. "אני יודע, נערי", אמר בקולו הנעים, "אני יודע. השאלה היא האם אתה יודע שתולים בך תקוות מרובות".

"כן", התיוֹ דָנִי במרירות. "יודע יותר מדי, והתקוות מרובות יותר מדי. אני משלם מחירים כבדים בלי לדעת מה אני קונה. מי אני. למה דווקא אני".

"אספר לך", הבטיח ד"ר קאלי ועיניו בערו לפתע באור שְדָנִי לא ראה כמוהו מעולם. קולו הפך גדוש בדרמה מחשמלת. "אספר לך ככל שיניח לי העבר. אספר לך חלק מסיפוריהם המרתקים של אבותיך, כמו שסבתות היו מספרות לנכדיהן פעורי הפה: שעת ליל מאוחרת בג'ונגל, מדורת השבט בערה בקול פצפופ. במרחק לא רב מקרחת היער בה ישבה המשפחה, שוטטו חיות פרא בעלות עיניים זוהרות כשהן חורשות זדון. רק אימת האש הרחיקה את החיות מלהסתער קדימה על הטרף האנושי, חסר המגן. בסמוך ממש, שקטים וקטלניים, ארבו נחשים שאהבו את חמימות האש אך לא את בערתה. הם התפתלו חרש, ממתנינים לדעיכת האש, על מנת לצוד לעצמם ציד".

דָנִי הביט בד"ר קאלי בתימהון הולך וגובר. התיאור הארוך שנשמע מפיו התאים למנהל בית יתומים המבקש לרתק את תלמידיו, לא לאבי הדופְלִיקָטִים.

ד"ר קאלי המשיך באותה נימת קול מהפנטת. "סכנות רבות אורבות

לילדים מחוץ לקרחת היער, אבל סביב המדורה חם ונעים. בשר ציד שהביא אבא נצלה לאטו, קפה שחור שבישלה אמא על האש מפיץ ניחוח משכר. סבא מעלה עשן בסיגר שגלגל לעצמו מצמחי היער המיובשים, וסבתא, זקנת השבט, מספרת את מעללי הגבורה של העבר. קרבות וציד. אובדן וחרב. ערפל ודם. תהילת הניצחון מעורבת באבל על אלו שלא יקומו עוד לעולם. מבין חורבות העבר השכוח, שקם לתחייה מול עיניהם של צעירי השבט, קם ונבנה ההווה היצוק עליו הם נשענים. ממנו, הם יודעים, ייוולד בסופו של דבר העתיד. ואין לך דבר קסום ומלא תקווה מן העתיד".

ד"ר קאלי השתתק.

דני לא ידע מה לומר, ועל כן בחר גם הוא בשתיקה.

"הרוצה אתה", שבר אבי הדופּלִיקָטִים את הדממה, כשקולו הדרמטי הופך רגוע וחמים, ועיניו הבוערות הופכות רכות, "לשמוע את סיפוריו האפלים של העבר, גם אם הם לא בדיוק תואמים את ציפיותיך?"

"בוודאי". אם היה רגע בו התרכזה הסקרנות עצמה אל תוך גופו, היה זה הרגע הזה.

"היה היה לפני שנים רבות", ד"ר קאלי צחק קצרות. "האם לא כך מתחילות כל האגדות? היה הייתה לפני שנים רבות ילדה קטנה בשם הלן".

"אמא שלי!" קולו של דני גווע ונחנק בתוך גרונו. דבריו של ד"ר קאלי, לפני שניות אחדות, הדהדו בתוך מוחו. *הרוצה אתה לשמוע את סיפוריו האפלים של העבר, גם אם הם לא בדיוק תואמים את ציפיותיך?...*

בעבר

הלן התעוררה מחבטה קלה, קופצת ממקומה ומביטה סביב באימה. הסוס נעלם, והיא מצאה את עצמה עומדת בתוך מבנה מואר באור קלוש,

עמום, וסביבה דממה עמוקה. ניתוק מוחלט מן העולם שבחוץ. רק אליזבט לצדה, אוהזת בידה, מרמזת לה באצבעה על שפתיה לשמור על השקט.

היא בתוך פירמידה, בזאת הייתה הלן בטוחה לגמרי. בדיוק כך דמינה את הפירמידות של פרעה מלך מצרים, רק מבפנים.

תכשיטים. אוצרות. כל מה שסיפרו לה בסיפורי האגדות קם והיה נגד עיניה. מדפים מוארים באור חיוור, ועליהם מונחים תכשיטים כבדים, כלי זהב, בגדי פאר רקומים בזהב. המחזה היה מדהים. אליזבט התנהלה במומחיות של אחת המכירה היטב את המקום. היא לא נראתה מפוחדת במיוחד, כן נרגשת מאוד. ולא מחשש, אלא מגעגוע.

"יש כאן את רוב אוצרות המלוכה מאז ומעולם", סיפרה אליזבט במעין שוויון נפש, אך ברור היה שהיא נהנית מתדהמתה של חברתה. "הצאר הרוסי והמלך הבריטי איחדו כאן את כל אוצרות תבל. גם בית המלוכה של הכתר הצרפתי, כמו מרבית הכתרים באירופה, העדיפו להעביר לכאן את אוצרות המלוכה העתיקים שלהם. המלך - אבא שלי - קנה את כל מה שלא רצו להביא לו. כסף לא חסר לו".

"זה... לא... ייאמן..." הן הלכו לאורך מדרגות חצובות באבן בצבע סלע אופייני. הלן הרגישה כמהלכת בתוך פירמידה מצרית, הכל סביבה היה חצוב בסלע. הכתרים. מאות כתרים, בגדלים שונים, היו מונחים על מדפי סלעים. שרביטי זהב בגדלים שונים, בעיצובים מרהיבים, הונחו על המדפים כשהם מוארים באור רך. הלן התבוננה סביבה כמו חולמת. היא שלחה יד לנגוע באחד מן השרביטים, למשש את החלום הבלתי נתפס. אליזבט הוליכה אותה הלאה.

"כאן", אליזבט עצרה, יראת כבוד בתנועותיה, "זהו האוצר הכי גדול שאנחנו מחזיקים ברשותנו".

הכספת האטומה נראתה חדשנית הרבה יותר משאר הכספות. כסופה ומבריקה. כמה וכמה דורות קדימה יותר מהכספות שראתה סביב. אליזבט

גחנה אל הכספת, ונשפה לאט לאט אל תוך חור עגול שהיה קבוע בה. נראה היה כי נועד לכך שתנשוף לתוכו.

דלת הכספת נפתחה. הלך הציצה אל תוכה בציפייה דרוכה, ממתינה לראות תכשיט עשוי יהלומים, גביע זהב משובץ אבני חן ענקיות, שרשרת זהב משובצת פניני ים, או כל אוצר מלוכה מרהיב אחר שמצדיק הגנה נפרדת כזו.

אבל כל מה שראתה הייתה שרוך ישן, מרופט, ופיסת מתכת בגודל סביר למדי, עשויה מתכת בצבע עמום, בצורה מעוגלת.

"זה?!" היא הייתה מאוכזבת מאוד. "זה הכל? בשביל זה כל השמירה?"

"זה". אליזבט הביטה בהלן בכובד ראש. "בשבילו הגעתי לכאן".

"מה זה?"

"זה האוצר הכי יקר והכי מסוכן בעולם". פניה של אליזבט הפכו רציניות וקודרות. ענני סערה עלו בהן.

"למה?" הלך לא הבינה. היא קירבה את ראשה אל פיסת המתכת המעוגלת שהייתה מונחת עדיין בתוך הכספת, והבחינה מקרוב כי הפריט מרחף מעל קרקעית הכספת כאילו יש בו מגנט נעלם, וכי אותיות מוזרות חקוקות עליו. "מה זה הדבר הזה?" היא שלחה את ידה כדי לקחת את החפץ, ואליזבט נרתעה בבעתה, שואגת בקול לא-לה: "לא! ! ! ..."

ידה של הלך נשמטה בתדהמה ועיניה התרחבו בפליאה. בפגישות המעטות שלהן אליזבט אף פעם לא הרימה את קולה, בטח לא באופן כזה. הלך חשה כיצד ידה צונחת לאט לאט, למשמע זעקתה המבוהלת של אליזבט. ראשה נע באיטיות לעבר הילדה אותה חשבה לידידתה.

"מה קרה?" השתאתה הלך, המומה לגמרי. "למה צעקת ככה?"

"אל תיגעו בכלום עד שלא אומר לך, אחרת, תזיקי לי באופן בלתי הפיך".

פניה של אליזבט היו אפופות ערפל. "זוכרת מה אח שלך סיפר לך עליי?"

"כן, הוא אמר דברים מוזרים", הסמיקה הלן. "לא משנה, אני לא מאמינה לו". זאת לא הייתה אמת מוחלטת, אבל הלן העדיפה את השקר החלקי הזה מאשר אמת מגומגמת.

"הוא צדק בכל מה שאמר". אליזבט גחנה לעבר הפוליה והביטה בהלן במבט מוזר. מרוחק. ניצוצות ניתזו מעיניה, פניה הפכו להיות כפני פסל עשוי שיש. כאילו נחצבו באבן, ולא היו שייכות לילדה בשר ודם. המחזה היה מבעית. פניה של אליזבט היו לבנות כקרח. לא אנושיות. "אני באמת לא שייכת לכאן".

דְּנִי, כְּדוֹר הָאָרֶץ

"הילדה הזאת, שאת סיפור חייה שמעת זה עתה", סיים ד"ר קאלי את סיפורה המצמרר של הלן הילדה, והביט בו בעיניו הטובות, "הילדה הזאת היא אמא שלך".

ד"ר קאלי השתתק. עומק של תחושות בשתיקתו. מבין. מכיל. אולי חש אשמה. הוא הביא את הכוח הזה לעולם, והכוח הזה מתעתע בחייהם של יורשיו.

"מתי דוד בן ואמא מצאו זה את זה בחזרה?" דְּנִי מוכרח היה לדעת. "לא סיפרת לי מה קרה אחר כך!"

"אני יודע". ד"ר קאלי פקח את עיניו. "אני מספר לך רק את הנחוץ לך כעת".

"למה זה נחוץ לי?" ניסה דְּנִי להתווכח עם המלומד. "ומדוע שלא תספר לי את ההמשך?"

"אולי ביום מן הימים. כעת אתה צריך לחזור אל החברים שלך. מדוע היה הסיפור הזה נחוץ לך? משום שיש לך משימות מורכבות לבצע, אתגרים לא פשוטים לעמוד בהם. רציתי לתת לך הצצה אל עברך, על המסתורין הבלתי מפוענח שבו, כדי שתוכל לשאוב ידע שיעזור לך לפתור את משוואות העתיד".

"לא למדתי שום דבר", מיהר דני לומר, משתוקק לשמוע את ההמשך. "אני לא מבין כלום. בכל אופן, לא יותר ממה שידעתי עד עכשיו".

"האמנם?" ד"ר קאלי חייך, מבין לרצונו של דני בלי להיות נבון יותר מדי: הוא פשוט קרא את מחשבותיו. "ואני חשבתי אותך לצעיר פיקח. חזור אל ההווה, נערי, וחשוב על הסיפור שלי, על כלל הרמזים השתולים בו. אני בטוח שתמצא בו הרבה פתרונות לחידות חייך".

הספר הבא בסדרת 'דופליקטים'

זמין לרכישה מוקדמת באתר:
www.yona-sapir.co.il

ולקראת פסח ברשת ספרי אור החיים ובספרי החנויות המובחרות